

ПЪРВА ЧАСТ

Преминаването от светлината в сянката стана така бързо, че Жан-Марк, учуден, се наведе към малкото прозорче. След като се беше борила със скоростта на самолета, дневната светлина, неударимо задмината, оставаше назад. На запад още блестеше широк прозорец от синьо небе, докато на изток нощта ставаше все по-тъмна. Жан-Марк погледна часовника си. Беше по нюйоркско време. Три часът следобед там, осем часът вечерта във Франция. Той завъртя стрелките. Скоро ще свърши пътуването. Бледолилав здрач нахлуваше като дим в салона на самолета. Всички лампи светнаха едновременно. Съседът на Жан-Марк, един шкембест и посивял американец, беше свалил сакото си и опрял глава на облегалката, дремеше с отпусната брада. До него жена му невъзмутимо пишеше писмо след писмо. Тя беше левичарка. Самолетът се разтреесе. В буря ли попаднаха, приближавайки Европа? Безплътният глас на стюардесата съобщи по високоговорителя:

– Летим над Ламанша. След няколко минути ще можете да видите вдясно светлините на Сен-Мало, а вляво тези на Шербур...

Това съобщение, повторено на английски, заглъхна в общото безразличие. Жан-Марк смяташе, че и той е апатичен като другите, но изведнъж го обзе вълнение: бреговете на Франция? Седеше съвсем удобно, точно до прозорчето, за да ги види. Протегна врат. Долу всичко бе в мрак. Самолетът намаляваше височината. С върха на пръстите си той отвъртя капачката на вентилатора над себе си. Ледена струя обля челото му. Стюардесата мина с табла бонбони. След десетина минути приземяване. Той беше съобщил с писмо за пристигането си. Както беше пресметнал, щеше да си бъде къщи към единадесет часа.

Един завой с крилото. Светлините отдолу заместиха звездите в горната част на прозорчето. После самолетът възстанови равновесието си, колелата стигнаха пистата. Обуздана в пълна скорост, машината протестираше, ръмжеше, спираше, разтреперана от ярост. От единия до другия край на кабината

пътниците се надигнаха, схванати и натоварени с дребен багаж. Жан-Марк никога не би повярвал, че на борда можеше да се събере толкова народ.

Той изравни крачката си с колоната, която с клатушкане се отправяше към осветената сграда на аерогарата.

В огромната стъклена галерия внезапно го порази един спомен. Той се видя как дебне Карол, дошла да чака баща му на летището. Колко беше страдал на същото това място! Имаше цял век оттогава.

Митничарят – добродушен черноок човек – не поиска дори да отвори куфарите си. Той се качи в автобуса на „Ер Франс“. Пътници с лица на сомнамбули изпълниха колата. Величественният полет завършваше с едно безславно влачене. Под бялото осветление на електрическите лампи Южният аутобан беше само едно бледо копие на американските аутобани. Не е имало достатъчно плат, за да кроят широко. А и влизането в Париж, тия тесни улици, тия ниски къщи, тоя провинциален, прашен и плътен въздух! Какво връщане във времето! Автобусът се търкаляше в нощта, завиваше рязко, нахлуваше в електрическа зеленина.

На спирка „Инвалидите“ Жан-Марк взе такси, за да се прибере вкъщи. Автомобилите дремеха от двете страни на улица „Бонапарт“ – две колела върху платното, две върху тротоара. Шофьорът кълнеше теснотията на пътя. Беше стар, мустакат. Когато бръкна за пари, Жан-Марк забеляза, че монети от десет цента са се размесили в джоба му с френски монети. Плати, грабна куфарите си, премина пълния с коли двор и се вмъкна в асансьора. Като натисна копчето за втория етаж, той не можа да задържи усмивката си. Нима тази мизерна дъсчена кабина, която бавно се издигаше нагоре, скърцайки с всичките си части, имаше нещо общо с асансьорите в Ню Йорк – просторни, херметически и с климатична инсталация, със скорост, която пресича дишането, докато един високоговорител шепне в ушите ви успокоителна музика?

Отвори баща му, разперил ръце с жест на толкова условно посрещане, че беше комичен.

– Здравей, драги! Добре ли пътува?

И веднага след това:

– Карол не е ли с тебе?

– Карол ли? Не! – каза Жан-Марк. – Защо?

– Тя искаше да мине да те вземе от „Орли“!

Умът на Жан-Марк се замъгли. Защо Карол е отишла да го посреща?

– Тръгнала е много късно, както обикновено! – добави Филип.

Той се засмя гръмко, доволен и спокоен. Жан-Марк го последва в салона. Развеселеният му поглед поздрави неизменно съчетание на старинните мебели с големия китайски килим с геометрични шарки, на бледорозовите стени с мрачните картини в позлатени дървени рамки... Ледени блокчета звъннаха, падайки в чашата му. Този лек шум го пренесе в един задимен нийоркски бар. Неговият баща му предлагаше уиски. Те пиха, застанали един срещу друг, загледани очи в очи. „Дано Карол не се върне!“ – помисли си Жан-Марк бързо.

– Хайде, разказвай! – каза Филип. – Как ти се видя Америка?

– Страшна! – каза Жан-Марк.

– Нищо не значи това – страшна!

– За мене значи. Като живееш няколко седмици там, в главата ти се набиват други измерения!

– Дидие Копелен с тебе ли се върна?

– Не, напусна Ню Йорк преди петнайсет дни.

Жан-Марк се усмихна, погледна дъното на чашата си и добави:

– Беше останал съвсем без пари! Отначало се опита да дава уроци по френски, но учениците му се изпариха един след друг.

– А ти как я караше с Крауфорд?

– Много добре. Прекарвах времето си в събиране и класиране на френски юридически публикации...

Канторите на Хю Д. Крауфорд бяха кацнали на шестдесет и третия етаж в сградата на Чейз Манхатън Банк. Благоприятна атмосфера, интерфон и изумителен изглед към „Уолстрийт“, мъглата в морето и Статуята на свободата. Сто двадесет и пет адвокати работеха под заповедите на тази сърдечна и сурова личност с грубо лице и с бели като платно коси.

– Какъв тип е старият Крауфорд! – въздъхна Жан-Марк. – А пък канторите му!... Ако ги видиш само!

– Но аз съм ги виждал! – каза Филип.

Жан-Марк се спъна от тези думи и млъкна. Погълнат изцяло от личните си спомени, той беше забравил, че баща му е ходил повече от десет пъти в Ню Йорк. Изведнъж това му отне желанието да опише впечатленията си от пътуването. Но Филип настояваше:

– Това е една страна, която смазва с богатство, бруталност, сила и цинизъм, нали?

– Да...

– И с течение на времето европейецът загубва доверие...

– Така ли мислиш?

– Ако ти предложеха да останеш завинаги в Ню Йорк, би ли приел?

– Защо не?

Филип поклати глава.

– Е, добре, ти ме изненадваш! Още повече че и Даниел ми съобщи, че предпочита Брега на слоновата кост пред Франция!

И двамата избухнаха в смях.

– Скоро ли се връща? – попита Жан-Марк.

– В края на месеца, мисля.

– А Франсоаз? Още ли е в Тюке?

– Да.

Входната врата се затвори с трясък. Филип остави чашата си върху ниската маса и каза:

– Аха! Карол е!

Двамата се изправиха с едно и също движение. Карол се появи задъхана, развълнувана, с очи, блестящи в малкото остро и загоряло лице.

– Жан-Марк! – каза тя. – Излезе много глупаво! Връщам се от „Орли“! Закъсняла съм пет минути!

Това появяване беше толкова в стила на Карол, че Жан-Марк не можа да не се възхити на верността на тази жена към самата себе си. Тя го целуна несприноудено. Той вдъхна лъхащия от нея парфюм. Тя се отдръпваше вече от него.

– Я да те видя! – каза тя. – Ти си съвсем във форма, драги мой!

Не си спомняше да бе мислил за нея по време на раздялата им. И все пак сега я гледаше без изненада, сякаш винаги е била пред очите му. Тя беше поотслабнала и почерняла. Режим и слънчеви бани на кораба. Кехлибареният тен на нейната кожа ѝ придаваше повече блясък, като контрастираше с широките ѝ зеници и със зъбите ѝ, които една усмивка разкриваше.

– Гладен ли си? – попита тя. – Наредих Агнес да ти приготви ядене...

– Благодаря, вечерях в самолета.

Тя седна до съпруга си на дивана с многоцветните възглавници, Филип я притегли към себе си и с дясната си ръка обгърна раменете ѝ. Тя изглеждаше щастлива с тази мъжка ръка, обгърнала врата ѝ. Обаче погледът ѝ оставаше втрещен в Жан-Марк с иронично любопитство. Тя поиска да узнае всичко за живота, който бе водил в Съединените щати. Той трябваше да ѝ опише стаята, която бяха наели с Дидие Копелен в апартамента на един от сътрудниците на Крауфорд, как е прекарвал времето, къде е ходил...

– Жените – каза Карол, – какво мислиш за американските жени?

Този въпрос, зададен от нея, го смути. Не беше имал никаква сериозна сантиментална авантюра в Ню Йорк.

– Те са като французойките – каза той. – Има грозни, има и хубави. – И за да смени темата, попита: – А вие? Това пътешествие из Гърция?

Тя вдигна очи към тавана: катастрофа! Било много горещо, корабът не бил устойчив в открито море и Колет Дюхурион успяла да скара всички семейства помежду им.

– По-добре щеше да бъде, ако бяхме отишли с тебе в Съединените щати! – каза Филип.

Той стана, разтвори уста в царствена прозявка.

– Умирам за сън!

– Чудно – каза Жан-Марк, – а пък аз с тази промяна на часа съвсем нямам намерение да спя.

– Ще нощуваш вкъщи – отсече Карол. – Нищо не е подредено в квартирата ти на улица „Асас“. Агнес дори не е почистила...

Той прие нито с досада, нито със задоволство това удобно разрешение. Баща му и Карол се оттеглиха, след като му по-

желаха лека нощ. Те имаха вид на щастливо семейство. Бяха ли се сближили по време на пътешествието си из Гърция?

В стаята на Жан-Марк не беше се променило нищо. Мебелите в стил Карл Х от светло дърво, сивите литографии по стените, няколкото книги по етажерките на остъклената библиотека, леглото, чистите пешкири при умивалника – той едва ли не се разнежи. Но очите му се спряха върху три червени рози, разцъфтели в една ваза, и мигновено мисълта му се вледени. Тези три червени рози бяха белегът на Карол, знакът на съгласие, повикът за спазване на установения ред. Не беше ги поставила случайно тук, а навярно за да възкреси в него едно чувство, което той бе пожелал да превърне в спомен. Е, добре, тя си губи времето, ако вярва, че ще го развълнува с тази маневра! Пътуването му го беше обновило, освежило и излекувало. Освободен от миналото си, той вече не се страхуваше от нищо и от никого.

Изведнъж почувства, че се задушаваше между тези четири стени. Движението, което го беше пренесло от един континент в друг, продължаваше вътре в него. Нямаше никакво желание да си ляга. Увери се, че ключът от апартамента е в джоба му, и излезе.

Септемврийската нощ беше топла и мрачна. Площад „Сен Жермен де Пре“ – кафенетата бяха препълнени с посетители. Жан-Марк седна на терасата на „Двете маймуни“, поръча си халба бира и съжали, че е сам. Би предпочел да сподели с някой приятел впечатленията си. Утре щеше да види Дидие Копелен. Но Дидие не разбираше Америка като него. Преминаха група младежи и девойки, които спореха. Стори му се, че се намира в Гринич Вилидж. „Всички млади си приличат – реши Жан-Марк. – С тази само разлика, че ония там принадлежат на една голяма, благоденстваща и оптимистична нация, на чийто език говори половината от цивилизования свят, а пък тия тук – на слаба нация, цялата омотана в миналото и неспособна да разпростре влиянието си отвъд съседните страни.“ Малките размери, слабостта на Франция никога не бяха му се представяли толкова ясно. Как може човек да бъде французин през ХХ век? Той се питаше и с поглед галеше машинално яворовите дървета по

булевард „Сен Жермен“. В Ню Йорк беше загубил навика да вижда дървета. Тия тук бяха клонести, мощни, пълни с мъзга. Балони от листа, облаци от зеленина бяха бухнали пред мрачните фасади. Само като ги гледаш, в устата ти нахлува тъжна, горчива прохлада. Едно много сполучливо осветление очертаваше камбанарията отдолу, в ракурс. Ниски къщи, пълни със заспали рано буржоа, обкръжаваха площада. Автомобилите се движеха в непрекъснат поток сред искрящо блещукане. Сигнални светлини, светлини от светещи фирми, светлини от улични лампи – в това кръстосване на лъчи се плъзгаха човешки сенки, разменяха се обещания, зрееха драми. Постепенно Жан-Марк чувстваше как безмълвно се сраства с всичко, което виждаше. Дали равновесието на тези стари камъни и на тази млада зеленина, на това минало и на това настояще не му създаваше такова чувство на спокойствие? Той пресметна, че в този момент здрачът едва обгръща небето над Манхатън. Умората и отчуждаването поддържаха у него приятно опиянение. Той стана, тръгна безцелно по улиците, като вдишваше миризмата на Париж и гледаше минавачите право в очите, така, както никога не бе посмял да направи в Ню Йорк. И изведнъж, съвсем необяснимо, се почувства щастлив, че отново се къпе в музиката на своя език. Нямаше никакво значение, че Франция не е толкова богата, толкова просторна, толкова многобройна, толкова могъща, толкова организирана като Съединените щати! Само тук и никъде другаде трябваше да води своята борба като мъж.

Той блъсна вратата на частния клуб „Фенерът“, чийто собственик познаваше, и бе облян от черна, топла и шумна вълна. Оглушен и заслепен, си проби път към бара, стисна ръката на двама мъже, чиито имена не можеше да си спомни, и седна на края на една табуретка. Пред него в полумрака се кълчеха хора, сериозни като гимнастици при тренировка. Той никога не бе обичал танца заради самото танцуване. А тази вечер всички момичета бяха жалки. С глави, сгушени в раменете, с коси, паднали над очите, и с ръце, размахани като криле. Това беше клиентелата в съботните дни. Отчаян, той се измъкна навън. В „Северен ту“ същата блъсканица и пак

такава долнопробна публика. Но подборът на плочите беше прекрасен. Жан-Марк слуша няколко тъжни, малко остарели мелодии, изпи едно дайкири и излезе на чист въздух, за да възстанови дишането си след това гмуркане.

Два часът сутринта. Не знаеше вече къде да отиде. Тръгна към къщи. Стъпваше отново по старите следи. Внимание! Мина на другия тротоар. Това не означаваше нищо, но все пак имаше чувството, че прекъсва една връзка, че обърква конците на един навик, че предотвратява някаква смътна интрига. Главното е да се държи здраво. Да се откаже напълно от миналото. Да мрази и да унищожи онова, което е бил.

В момента, когато влизаше в апартамента, го обзе страх; този полъх и тази дълбока тишина бяха приятни като спомен от някакво много сладко лекарство, което е вземал през детството си. Той предпазливо отвори вратата на стаята си и завъртя електрическия ключ. Трите червени рози във вазата. От тях бликаше живот. Помъчи се да не ги гледа, седна в края на леглото и развърза обувките си. „Утре сутринта ще телефонирам на Франсоаз“ – помисли си той.

Анри Троя
ГЛАДЪТ НА ЛЪВЧЕТАТА

Превод *Никола Шивачев*
Редактор *Мария Чунчева*
Художник *Вихра Стоева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Френска. Пето издание

Формат 60 × 90/16

Печатни коли 15

ISBN 978-619-164-191-8

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат *ФолиАрт*

Анри Троя

ЕЙГЛЕТИЕРОВИ ГЛАДЪТ НА ЛЪВЧЕТАТА

Запознайте се с Ейглетиев – едно френско семейство, на което определено бихте завидели. Те имат всичко – хубав апартамент в центъра на Париж, лятна вила в провинцията, добро реноме, престижни професии. Те са богати, красиви, умни и властни. Животът им изглежда съвършен. Но под повърхността се крият хора като всички останали – разкъсвани от страсти, съмнения, любов, лъжи и предателства.

В този втори роман от сагата „Ейглетиеви“ семейството се бори с егоистични страсти, алчни желания и непростими грехове. Жан Марк се опитва да сложи край на своята скандална връзка с Карол – неговата твърде млада мащеха. След опита за самоубийство Франсоаз отстъпва пред чара на преподавателя си по руски, който всъщност я е подтикнал към отчаяния акт. Наивното момиче не може да устои на физическото привличане между нея и шармантния Александър Козлов и тръгва против принципите и мечтите си. А веселият и жизнерадостен Даниел се отказва от учението, за да се отдаде на страстта си по пътешествията и на любовта към приятелката си Даниела.

Колкото до стария Ейглетиев, той е твърде голям егоист, за да може да разбере своите деца, твърде самоуверен, за да заподозре, че съпругата му изневерява, и твърде доволен от живота си, за да забележи, че светът му е на път да се срути. Той смята себе си за глава на едно семейство, което все повече се изплъзва от влиянието му и върви към тотален разпад...

ТЪРСЕТЕ

ОЧАКВАЙТЕ

„Вълнения“

www.enthusiast.bg

9 786191 641918

Цена 15 лв.